

MICHAEL REEFS

Bram en de Schaduwpoorten

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Balinese Poortwachters

Bram trapt de laatste doos zijn splinternieuwe kamer in. Eigenlijk zou hij blij moeten zijn nu hij samen met zijn ouders eindelijk, na ruim een jaar, weer een eigen thuis heeft. Maar dat is hij niet. In het grote landhuis bij zijn oma had hij het veel meer naar zijn zin. Daar kon hij op onderzoek uit en geheimen ontdekken die zijn oma en opa daar hadden verstopt. Geheimen die met hun mysterieuze reizen te maken hadden.

Bram slaakt een diepe zucht. Terwijl hij naar de dichtgeplakte doos staart, denkt hij terug aan zijn avonturen met zijn Chinese vriendin Mei-Lin. Het lijkt een eeuwigheid geleden dat hij via het mysterieuze dozennetwerk naar verre landen reisde. Natuurlijk reist hij nog bijna iedere week ergens naartoe. Gewoon, omdat het kan en omdat het snel en makkelijk gaat. Maar toch mist hij de grote avonturen.

Hij trekt het plakband van de doos, vouwt de flappen open en... hapt naar adem. Deze doos is helemaal niet van hem! Er zitten allemaal ouderwetse spullen van zijn oma in. Waarschijnlijk komt deze van haar zolder, waar ze wel meer

oude troep heeft opgeslagen.

Hij tilt de doos op en rent ermee de gang op.

‘Mam!’ roept hij terwijl hij de trap af sprint. De spullen in de doos trillen bij elke stap.

In de woonkamer geven zijn vader en moeder alle spullen een plekje. Brams blik valt meteen op de grote servieskast naast de bank. Hij had gehoopt dat die spuuglelijke kast bij zijn oma zou blijven. Vast een collector’s item, denkt Bram, want zo noemt zijn vader dat soort dingen altijd.

‘Wat is er, lieverd?’ vraagt zijn moeder, terwijl ze porseleinen bordjes netjes rechtop op de bovenste plank van de servieskast zet. Ze draait zich niet eens om.

Zijn vader zet de eettafel in elkaar, dus die heeft geen tijd om naar hem te luisteren.

‘Mam, kijk dan.’ Bram zet de doos vlak achter zijn moeder neer.

Geschrokken draait ze zich om en wrijft over haar onderbenen. ‘Au, Bram, dat deed pijn.’

‘Sorry. Maar nu ik je aandacht heb: deze doos is niet van mij. Ik denk dat de spullen die erin zitten van oma zijn.’

‘O?’ Zijn moeder bukt en haalt een gek ding uit de doos. Het lijkt wel een mobiel voor een baby, waar verschillende figuurtjes aan bungelen. De figuurtjes hebben allemaal een ander gezicht en doen Bram denken aan beeldjes van Indonesië, waar zijn oma dol op is.

‘Schat, heb je dit gezien?’ Brams moeder loopt met de mobiel naar haar man. Het kost haar nog geen vijf secon-

den om zijn aandacht te trekken. Iets waar Bram soms wel jaloers op is.

‘Wat is er dan mee?’ vraagt Bram, die zijn moeder nieuwsgierig volgt.

Brams vader legt de schroevendraaier neer en staat met krakende knieën op. Zodra zijn blik op de vreemde mobiel valt, worden zijn ogen waterig.

‘Waar... heb je... dit vandaan?’ vraagt hij snikkend. Hij pakt de mobiel van Brams moeder over en draait aan de knop bovenop. Er gebeurt niets.

‘Ik vond hem in een doos die niet van mij was,’ zegt Bram. ‘Kun je nu eindelijk zeggen wat ermee aan de hand is? Waarom moet je huilen?’

Zijn vader wrijft de tranen van zijn wangen. ‘Deze mobiel hing boven mijn wieg toen ik een baby was.’

Iemand slaat Bram vol in de rug. Het is Lotte, zijn jongere zusje. Ze staat achter hem met een deegroller in haar handen.

‘Ik ga een koekje van je maken, Bram!’ Lachend slaat ze hem nog een keer.

‘Au, Lotte! Hou daarmee op!’ Bram trekt de deegroller ruw uit Lottes hand.

Lotte begint meteen te huilen. Ze stelt zich aan natuurlijk, ze is een geboren actrice. Ook al is ze bijna zeven, ze gedraagt zich soms nog als een baby. En altijd heeft ze het op hem gemunt. Alsof er niemand anders is om lastig te vallen.

Brams moeder zet haar handen in haar zij. ‘Jongens,

moet dit nou?’

‘Hij heeft mijn deegroller afgepakt. Ik wilde met oma koekjes gaan bakken.’

Met een ruk draait Bram zich en kijkt zoekend rond. ‘Oma is hier?’

‘Ja, ze is er al een hele tijd,’ zegt zijn moeder. ‘Heb je haar eerder niet horen roepen? Ze blijft ook slapen.’

Bram fronst. Hij heeft niets gehoord. Hij was vast te diep in gedachten verzonken. Dat overkomt hem vaak de laatste tijd.

‘En geef nu die roller terug, Bram.’ De toon in zijn moeders stem is voor Bram genoeg om meteen te doen wat ze zegt. Hij wil toch veel liever alles over die mysterieuze mobiel horen.

Lotte loopt breed grijnzend weg.

Brams vader houdt de mobiel omhoog. ‘Wat vindt je ervan om deze boven Milo’s wieg te hangen?’

Tegenwoordig gaat bijna alles naar Brams pasgeboren broertje Milo, inclusief alle aandacht. Bram is het wel gewend, want hetzelfde gebeurde toen Lotte net was geboren. Maar Lotte vindt het helemaal niet leuk dat ze nu minder aandacht krijgt. Net goed, denkt Bram. Dan weet ze eindelijk hoe hij zich al die jaren voelde.

Milo ligt boven op zijn kamer te slapen. Dat doet hij veel. Soms vraagt Bram zich af of hij ook weleens wakker wordt, maar dat doet Milo vooral graag midden in de nacht, als iedereen diep ligt te slapen. Dan krijg je hij de hele

buurt bij elkaar. En als zijn moeder of vader dan niet snel genoeg opstaat, begint hij onafgebroken te huilen, alsof hij vergeten is hoe hij tussendoor adem moet halen.

‘Wil je dit niet liever ergens opbergen?’ Brams moeder bijt op haar onderlip. ‘Ergens waar het veilig is?’

Brams vader begint ineens keihard te lachen. ‘Je hebt een hekel aan dit ding, of niet?’ Hij tikt met zijn vinger tegen een paar figuurtjes, zodat ze heen en weer zwaaien. ‘Ergens snap ik het wel. Maar aangezien we nog geen leuke mobiel voor Milo konden vinden, lijkt me dit wel een goed idee.’

Brams moeder geeft hem een kus. ‘Oké, schat, vooruit dan maar. Hang jij dat lelijke ding maar boven de wieg.’

‘Wat voor lelijk ding?’ Brams oma komt de woonkamer binnen gelopen.

‘Hoi oma!’ roept Bram blij.

Ze lijkt hem niet te zien. Zodra ze de mobiel ziet blijft ze abrupt stilstaan. ‘Nee maar, het is lang geleden dat ik dat ding voor het laatst zag.’ Snel komt ze dichterbij. Althans, zo snel als ze kan. Oma is niet meer de fitste en het lijkt alsof ze iedere dag meer moeite krijgt met lopen. Een stok of rollator wil ze niet, dat vindt ze dingen voor oude mensen, ook al is ze zelf een bejaarde vrouw.

Ze streelt de figuurtjes van de mobiel. ‘Ik weet nog goed hoe ik deze lang geleden samen met jouw vader op een kleine markt op Bali kocht. Ik heb hem zelfs door een priester laten zegenen, waardoor hij de bezitter voorspoed en geluk zou brengen. Deze figuurtjes worden Balinese poortwach-

ters genoemd. Ze houden negatieve energieën buiten en verwelkomen positieve krachten.’

‘Wat mooi, Gerda,’ zegt Brams moeder. ‘Misschien is het dan toch een leuk idee om hem voor Milo te gebruiken.’

Brams vader wenkt. ‘Ga je mee, Bram? Voordat je moeder zich bedenkt.’

‘Tuurlijk!’ Bram volgt zijn vader naar de trap.

Eenmaal boven loopt zijn vader de hobbykamer in. ‘Ik pak even wat materialen. Ga jij maar alvast naar Milo’s kamer.’

Onderweg naar boven stelt Bram zich voor dat hij een lastige berg moet beklimmen. Boven op de top kan hij de tempel van de priester al. In die tempel wacht een beloning op hem.

Bram trekt zich op aan de leuning – die verandert in een eeuwenoud gefield touw –, terwijl een denkbeeldige ijzige wind in zijn gezicht slaat en hem weer naar beneden probeert te duwen. Bram zet door, hij mag nu niet opgeven. Voor een doorgewinterde expeditiereiziger zoals hij is deze bergbeklimming een koud kunstje. Letterlijk.

Hoe dichterbij de tempel hij komt, hoe zwaarder de tocht wordt. Bram verzamelt al zijn energie en zet de laatste meters de grootste stappen. In werkelijkheid slaat hij wel vier treden over.

Eindelijk boven. De deur van de tempel staat op een kier. Hij sluipt dichterbij en duwt de deur verder open. Wat is die zwaar! Hij lijkt wel van lood gemaakt. Bram duwt er

met zijn volle gewicht tegenaan.

Eenmaal binnen kijkt hij zoekend rond. Waar is de priester? In plaats daarvan ziet hij een vreemd altaar recht voor zich. Het lijkt wel wat op een bad. Zou de priester daar misschien in liggen chillen tot de volgende bezoeker arriveert? Daar heeft hij vast tijd genoeg voor. Aan de spinnenwebben en dikke laag stof overal te zien komt hier bijna nooit iemand.

Op zijn tenen sluipt Bram naar het bad toe. Ja hoor, er ligt inderdaad een priester in.

‘Wakker worden, slaapkop,’ zegt Bram zachtjes als hij over de rand van het bad heen buigt.

Onmiddellijk is hij terug in de echte wereld, waar Milo keihard ligt te huilen. Gelukkig komt zijn vader de kamer binnen gerend en probeert hij Milo te kalmeren.

‘Sorry, pap.’ Bram voelt zich nu behoorlijk schuldig. Als hij niet zijn stomme fantasie de vrije loop had gelaten, was dit niet gebeurd.

‘Geeft niets, Bram. Nu kan hij genieten van die mooie mobiel boven zijn bed.’

Die avond kan Bram de slaap maar niet vatten. Het is zijn eerste nacht in het nieuwe huis en hij moet nog wennen aan alles. Bovendien hoort hij allemaal nieuwe geluiden, die hem niet echt geruststellen. Continu stelt hij zich van alles voor bij die geluiden en maakt hij in zijn hoofd allemaal vreemde reizen. Het zorgt er alleen maar voor dat de slaap

steeds verder bij hem vandaan vlucht.

Op de gang klinkt plotseling een vreemde melodie. Het lijkt wel alsof tientallen mensen tegelijk op allerlei verschillende trommels en klankschalen slaan. Waar komt die muziek vandaan?

Bram trekt de deken van zich af, maar aarzelt dan. Is het wel veilig om uit bed te gaan? Hij neemt even de tijd om zijn angstgedachten op een rijtje te zetten en ze minder aandacht te geven. Hij kiest de minst enge gedachten uit en focust zich daarop. Misschien is het wel een koor dat in hun nieuwe huis wil oefenen voor een belangrijk optreden. Die gedachte zorgt zelfs voor een lach op zijn gezicht. Nu valt het weer mee en besluit hij om toch een kijkje te gaan nemen.

Op de gang is de muziek harder en hij ontdekt al snel waar het vandaan komt: de kamer van Milo. Er schijnt ook licht tussen de kieren van de deur door.

Nieuwsgierig rent Bram op zijn tenen naar Milo's kamer. Hij doet de deur open en blijft onmiddellijk als bevroren staan. De mobiel boven de wieg van Milo draait rond en de beeldjes van de poortwachters geven allemaal een andere kleur licht. Ook de muziek komt uit het ding. Het lijkt wel alsof de beeldjes op de melodie dansen, als een soort ritueel. Ze wiebelen haastig alle kanten op.

Bram blijft weifelend staan. Zijn lichaam lijkt te weigeren, alsof het ervoor wil zorgen dat hij niet verder loopt. Die bewegende mobiel ziet er best eng uit.

Zijn hart slaat een slag over als er verderop een andere deur opengaat. Zijn oma komt de gang op en loopt naar Bram toe.

‘Wat...’ Ze duwt de deur verder open en loopt gehaast op de wieg af. ‘O nee, dit is foute boel.’ Ze trekt de mobiel los en gooit hem op de grond. Er klinken nog een paar geluiden, waarna de muziek abrupt stopt.

Bram slikt. Waarom zou dit foute boel zijn? Zou er nu iets met Milo gaan gebeuren?